ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Τραγοῦδι Τῆς Mme Alphonse Daudet

Ἡ ὥρα ποὺ θὰ σοῦ πῶ, τὸ πρῶτο μου τὸ μυστικό, δὲν ἦρθε ἀκόμα...

Γιὰ σένα ἡ ἀγάπη μου, βαθὺς καϋμός, λυγμός, κσὶ πόνος ἔχει γίνει...

Κι' ὅμως, ἡ ὥρα ποὺ θὰ σοῦ πῶ, τὸ πρῶτο μου τὸ μυστικό, δὲν ἦρθε ἀκόμα !...

Δὲν ξέρω ἂν θὰ πεθάνω, ὅπως δὲν ξέρω κι' ἂν θὰ ζήσω ἀκόμα ἐρωτευμένος... Σ' ἕνα παληό, σὲ κάποιο ἔρημο σπιτάκι, τὴν ἀγάπη μου ἔχω κλείσει. Ποιὸς ξέρει ἂν θὰ μ' ἀγαπᾶς γιὰ πάντα ;... Ἡ ὥρα ὅμως ἔφτασε. Εἶνε ἀργά !... Δὲν εἶνε πιὰ καιρὸς γιὰ θρήνους...

Τὸ μυστικό μου θὰ σοῦ πῶ τὸ πρῶτο, ἄκουσέ το : Σ' ἀγάπησα σὰν τὴ ζωή, σὰν τὴν χαρά, ὡσὰν τὸ φῶς !... Χωρὶς ποτέ μου νὰ προσμένω ἀπὸ σένα, οὔτε ἀγάπη, οὔτε ζωή, οὔτε κανένα φῶς, σ' ἀγάπησα τρελλά, χωρὶς καμιὰ ἐλπίδα !...

Τὰ βιολιὰ τοῦ ἔρωτα Τοῦ Raymond Laure

Τὰ βιολιὰ ἀπόψε κλαῖνε στὸ σκοτάδι. Γιὰ ποιὸν κλαῖνε ;... Τὰ βιολιὰ ἀπόψε τοῦ ἔρωτα θρήνους σκορποῦνε στὸ σκοτάδι, καὶ στὶς φτωχές μας τὶς καρδιές...

Κάποια ψυχὴ ὀνειρεύεται, στὴν ἄκρη ἐκεῖ τῆς ἀμμουδιᾶς... Γιὰ ποιὸν τάχα ὀνειρεύεται ;...

Ὤ ! τὰ σκυλιά, ὤ ! τὰ δοξάρια πῶς κλαῖνε ἀπόψε, πῶς κλαῖνε !... Εὐλογημενη νἆναι ἡ ὥρα ποὺ σ' ἐγνώρισα ! Εὐλογημένη νἆνε ἡ στιγμὴ ποὺ βρέθηκα κοντά σου !...

Πεθαίνουν τώρα οἱ ἦχοι τῶν βιολιῶν... Πεθαίνουν... Καὶ εἶνε ἡ νύχτα σκοτεινή, καὶ εἶνε ἡ νύχτα χωρὶς ἄστρα φεγγάρι...

Ἀγάπη μου, ἀγάπη μου ποὺ ἔφυγες, που ἐχάθηκες μακρυά, ξύπνα ν' ἀκούσῃς τὰ δοξάρια πῶς ἀνοίγουν στὴν ψυχὴ παληὲς πληγές, παληὲς χαμενες ἀναμνήσεις !...

μέσα στὴν ἐρημιὰ ἐκείνη, ποὺ δὲν ἄκουγε παρὰ τὸ βογγητό τοῦ ἀνέμου μιὰ στιγμή, κ' ἔπειτα, σὰν ἔπαυε ὁ ἀγέρας, τοὺς χτύπους τῆς καρδιᾶς του νὰ γιομίζουνε τὴ χαράδρα.

Κράτησε τ' ἄλογο καὶ μὲ φωνὴ συγκινημένη, μὰ δυνατή, ρώτησε :

— Ποιὸς εἶσ' ἐσύ ; !...

— Ἐσύ ; ! δευτέρωσε καὶ τρίτωσε ὁ ἀντίλαλος τοῦ βουνοῦ τὴν τελευταία λέξη : Ἐσύ ; ! Ἐσύ ; !.. Κι' ὁ παποῦς νόμισε πὼς εἶδε τὴ μαύρη σιλουέττα νὰ κάνῃ κάποια κινήματα, σὰ νἆσκυβε ἢ σὰ νὰ χειρονομοῦσε προσταχτικά.

— Μίλα ! φώναξε ὁ παποῦς, ἢ τραβιξου πέρα, γιατὶ ἀλλοιῶς σοῦ ρίχνω. Μιλα !

— Λά ! λά ! λά ! ἀχολόγησε ἡ χαράδρα.

Φοβισμένο τ' ἄλογο ἔτρεξε μπροστὰ κάμποσα πηδήματα. Τὸ ἴδιο ἔκανε πάλι κι' ὁ ἄγνωστος, μὲ τὴ φορὰ τούτη ἀνέβηκε πάρα πάνω, στάθηκε καταμεσῆς τοῦ στενοῦ δρομάκου κ' ἔφραζε τὴν ποριά. Τὸ φεγγάρι κρύφτηκε πίσω ἀπὸ ἕνα σύγνεφο, μὰ τὸ ἀνθρώπινο σχῆμα ξεχώριζε κ' ἔτσι, πιὸ μαῦρο.

Δὲν ἦταν ἄλλος τρόπος. Ὁ παποῦς σήκωσε τὴν πιστόλα, σημάδεψε κ' ἐπυροβόλησε. Ὁ ἄγνωστος σωριάστηκε κατὰ γῆς, χωρὶς νὰ βγαλῃ μιλιά.

Μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ πουλήσῃ ἀκριβὰ τὴ ζωή του, ὁ παποῦς καρτεροῦσε νὰ ἰδῇ νὰ ξεπηδοῦν οἱ ἄλλοι συμμορίτες ἀπὸ τὴ ρεματιὰ ἢ ἀπὸ τοὺς βράχους, μὰ ἡ στιγμὲς περνοῦσαν, τὸ φεγγάρι ξαναπρόβαλε κι' ἄνθρωπος δὲ φαινότανε κανείς. Φυβερὴ ἀμφιβολία κυρίεψε τὴν ψυχή του.

— Τί ἔκανα τάχα, Χριστέ μου ; μουρμούρισε. Μὴν ἐσκότωσα κανέναν ἀθῶο ; Μὴν ἐπῆρα στὸ λαιμό μου ἄδικα κανένα μουγγὸ ἢ κανέναν τρελλό, ἀπὸ κείνους ποὺ γυρίζουν ἀλῆτες ἀπὸ χωριο σὲ χωριό ;

Τρόμαξε νὰ ξεδιαλύνῃ τὴν ἀγωνία του. Ἰδρῶτας εἶχε μουσκέψει τὸ κούτελό του. Τὸ χέρι του εἶχε πέσει ἄνεργο, στὸ πλευρὸ τοῦ ἄλογου, κρατώντας την ἄδεια πιστόλα. Κι' ὁ Ἀράπης ἔσκαβε τὴ γῆς μὲ τὸ πόδι, χλιμιντρίζοντας.

Τέλος ὁ παποῦς πῆρε τὴν ἀπόφαση καὶ πέζεψε. Σέρνοντας τὸ ἄλογο ἀπὸ τὸ χαλινάρι, πῆγε ὡς στὴ θέσι τοῦ ἀνθρώπου, μὰ ἄνθρωπο δὲ βρῆκε κανενα. Μόνο μιὰ μεγάλη ξεραγκαθιὰ ἤτανε στὴ μέση τοῦ στενοῦ, κατάχαμα ξεριζωμένη, φερμένη ἐκεῖ ἀπὸ τὸν ἄνεμο.

Ὁ παποῦς κύτταξε τὴ ρεματιά, κάτου, βύθισε τὴ ματιά του στὶς κουμαριὲς καὶ τὰ σκοῖνα, μὰ δὲν εἶδε ψυχὴ γεννητή, δὲν εἶδε κανένα κορμὶ πεσμένο, οὔτε ἄκουσε τίποτα... Μιὰ σκέψη πέρασε σὰν ἀστραπὴ ἀπὸ τὸ μυαλό του. Ξαναγύρισε στὸ δρόμο, ζήτησε τ' ἀγκαθόχυρτο, μὰ ἐκεῖνο τὄχε ξαναπάρει ὁ ἄνεμος καὶ τὸ πηγαινε χορεύοντας...

Ἀλέξ Λεφρν

ΣΠΑΝΙΑ ΚΑΙ ΔΥΣΕΥΡΕΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ

(Δημοσιεύουμε σήμερα τὸ β' μέρος τοῦ περὶ γάμου παρ' Ἑβραίοις κεφαλαίου ἐκ τοῦ παμπαλαίου καὶ σπανιωτάτου βιβλίου τοῦ Μεδίκου (1755). Κρατοῦμε τὸ ὕφος τοῦ βιβλίου.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΟΥ ΚΑΙ ΓΑΜΟΥ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ

«...Ὁ ραββῖνος πίνει τότε ἀπ' ἐκεῖνον τὸν οἶνον, καὶ ἔπειτα δίδει τὸ ποτήριον εἰς τὴν μητρυιάν, ὁποῦ κάθηται εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τῆς νυμφης, ἡ ὁποία τὸ προσφέρει εἰς τὴν νύμφην διὰ νὰ πίῃ, καὶ πίνει ἀπ' αὐτὸ καὶ ὁ νυμφίος, ὁ ὁποῖος ἐβγαζει ἕνα δακτυλίδιον χρυσοῦν, καὶ τὸ δίδει τοῦ ραββίνου, καὶ ἐκεῖνος τὸ δείχνει εἰς τοὺς περιεστῶτας, καὶ ἔπειτα τὸ ἐπιστρέφει τοῦ νυμφίου. Καὶ αὐτὸς τὸ βάνει εἰς τὸν δεικτικὸν δάκτυλον τῆς νύμφης, καὶ τῆς λέγει οὕτως : «Με τοῦτο τὸ δακτυλίδιον ἐσὺ ἐνυμφεύθης μὲ ἐμὲ κατὰ τὸ ρητὸν τοῦ Μωϋσέως». Καὶ τοῦτο λέγοντας, συντρίβει ὁ ραββῖνος τὸ ποτήριον, ὁποῦ κρατεῖ εἰς τὰς χεῖρας του, φωναζοντες ὅλοι μετὰ φωνῆς μεγάλης, «*Βεσιμαντόβ*» ἤτοι «*μὲ καλὴν τύχην*». Τότε ὁ Ραββῖνος λαμβάνωντας ἕνα ἄλλο ποτήριον γεμᾶτον ἀπὸ οἶνον, κάμνει τὴν γαμικὴν εὐλογίαν.

Μετὰ τοῦτο ἀναχωροῦσιν εἰς μιὰν κατοικίαν οἱ ἄνδρες μόνον, καὶ ἐκεῖ ἀναγινώσκουσι τὸ προικοσύμφωνον, ὁποῦ εἶνε γεγραμμένον εἰς μεμβράναν, εἰς τὸ ὁποῖον δέχεται καὶ ὑπόσχεται ὁ νυμφίος διὰ τὴν προῖκαν, ὁποῦ ἔλαβε, νὰ ζωοτροφίσῃ τὴν νύμφην, καὶ νὰ φυλάξῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ κεφάλαια καὶ περιουσιες, ὁποῦ ἐσυμφώνησαν προτοῦ κάμουν τοὺς γάμους. Ἔπειτα δίδουσι εἰς ὅλους ἐκείνους, ὁποῦ εἶνε καλεσμένοι εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ γάμου διάφορα ποτὰ ψυχραμένα μὲ πάγον. Καὶ μετὰ ταῦτα ἀναχωροῦσιν, καὶ μένει ὁ νυμφίος καὶ ἡ νύμφη, καὶ αἱ γυναῖκες, ὁπου τραγουδοῦσι καὶ λαλοῦσι δύο ἢ τρεῖς ὥρας, καὶ μετὰ τοῦτο δίδονται εἰς αὐταῖς ὁμοίως τὰ ἐψυχραμένα ποτὰ καὶ ἀναχωροῦσι, καὶ μένει ὁ νυμφίος καὶ ἡ νύμφη, καὶ αἱ γυναῖκες, ὑπάγουσιν εἰς τοὺς οἴκους των.

Τὸ ἑσπέρας δειπνοῦσιν ὁμοῦ οἱ νυμφίοι, καὶ μετὰ ταῦτα, ὁ Νυμφίος δὲν ἐγγίζει τὴν νύμφην πλέον, ἕως ὁποῦ νὰ λουσθῇ εἰς λουτρόν.

Στέκεται λοιπὸν ὁ νυμφίος εἰς τὸ ὁσπήτιον ὀκτὼ ἡμέρας ὁλοκλήρους, χωρὶς νὰ εὔβγῃ· εἰς τὸν καιρὸν αὐτὸν παίζει μὲ τοὺς φίλους του καὶ ξεφαντώνει. Τὸ Σάββατον ὅμως τὴν αὐγὴν τόσον ὁ νυμφίος ὅσον καὶ ἡ νύμφη ὑπάγουσιν εἰς τὴν συναγωγήν. Καλεῖται δὲ ὁ νυμφίος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀναγινώσκουσι τὸ ἀνάγνωσμα τῆς Γενέσεως ἐν κεφ. κ. δ'. ὁποῦ διαλαμβάνει τὴν προσταγήν, ὁποῦ ἔδωκεν ὁ Ἀβραάμ εἰς Ἐλιέζερ τὸν δοῦλόν του, ὅτιν τὸν ἔπεμψεν εἰς Μεσοποταμίαν διὰ νὰ λάβῃ γυναῖκα εἰς τὸν υἱόν του τὸν Ἰσαάκ. Καὶ ἐν τῷ μεταξύ, ὁποῦ ἀναγινώσκει ὁ ψάλτης ἕνα στῖχον εἰς γλῶσσαν Ἑβραϊκήν, ἕνα παιδιον ἀναγινώσκει, καὶ ψάλλει τὸ ἴδιον κεφάλαιον εἰς παράφρασιν Χαλδαϊκήν.

Καὶ τελειωσθείσης ταύτης τῆς ἀκολουθίας, καὶ ὅλης τῆς προσευχῆς, ὁποῦ τρέχει εἰς αὐτὸ τὸ Σάββατον, ξαναφέρουσι τὸν νυμφίον εἰς τὸν οἶκον, καὶ στέκεται ἐκεῖ ἕως νὰ τελειώσῃ ἡ ἑβδόμη ἡμέρα, καὶ νὰ ἀρχίσῃ ἡ ὀγδόη. Ἡ νύμφη ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων, ὑποχρεώνεται νὰ κρατῇ κρυμμένας τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς της, εἰς τρόπον, ὁποῦ νὰ μὴ ἠμπορέσῃ τινὰς νὰ τὰς ἰδῇ. Πιστεύουσιν, ὅτι ἀνίσως τινὰς ἤθελε τὰς ἴδῃ, ὕστερον ἀπὸ τὸν θάνατον μένουν κρεμασμέναι εἰς τὸν Ἅδην ἀπὸ τὰς ἰδίας τρίχας τῆς κεφαλῆς των !...

Μερικοὶ Ἑβραῖοι λαμβάνουσι πλέον παρὰ μίαν γυναῖκα.

Καὶ τοῦτο διότι εἶνε ἁμαρτωλοὶ καὶ θὰ καταλήξουσι ἅπαντες εἰς τὰ Βασίλεια τῆς Κολάσεως !...